

'Het licht' zwaar op de maag

A.k.a. Johnny is een nieuw collectief onder de vleugels van De Tijd, 'Het licht' hun tweede voorstelling. Een twijfelgeval.

THEATER

VAN ONZE MEDEWERKER

MARK CLOOSTERMANS

GENT | Wat voorafging. De gezelschappen Tristero en Ontroerend Goed en de regisseurs Raven Ruëll, Piet Arfeuille en Eric De Volder maken, elk afzonderlijk, een voorstelling zonder (of met amper) tekst. Dat is opmerkelijk, omdat Tristero een neus heeft voor interessante nieuwe theaterstukken, Ontroerend Goed doorgaans tekst bezigt en Ruëll, Arfeuille en De Volder allemaal te situeren zijn in de afdeling teksttheater.

In onze aflevering van vandaag: het jonge, zeskoppige gezelschap a.k.a. Johnny maakt een voorstelling met amper woorden. Andermaal opmerkelijk, want A.k.a. Johnny is een jong collectiefje — in feite de voltallige lichte 2006 van het Herman Teirlinck instituut — onder de vleugels van het teksttheatergezelschap De Tijd én het baseert zich voor *Het licht* op een roman.

Het boek van de Zweed Torgny Lindgren gaat over een kleine gemeenschap, de pest, konijnen en erfenissen. A.k.a. Johnny kondigde aan er grotesk theater mee te zullen maken. In plaats daarvan werd de première een week uitgesteld en de hele plot van de roman overboord gegooid.

Wat we nu krijgen, is een reeks tableaux. De scène is gevuld met stoelen, het zitvlak naar het publiek gekeerd, opgesteld in rijen waar je een liniaal naast kan leggen. Het merendeel van die stoelen is leeg; er zijn maar vijf spelers. Die acteren minimaal. Er wordt veel gestaard en gezwegen, af en toe heen en weer gelopen. Dat dit kan werken, wordt bewezen in *2019 Droomspel*, de voor-

stelling van Piet Arfeuille die hier onlangs te zien was. Arfeuille creëert een puntgave, banale realiteit, die hij uitermate langzaam laat evolueren. Dat is ongemeen boeiend en inhoudelijk rijk, ook al duurt het stuk 150 minuten.

Geweld

Het licht duurt maar een uurtje: voortmaken is de boodschap. Binnen de kortste keren sluipt er geweld in de tableaux. Nou ja: geweld... Iemand doen opstaan van zijn stoel. Iemand doen stoppen met neuriën. Of al een paar graden erger: een vrouw ongewenst bij de borsten grijpen. Confrontaties tussen de mannen lijken onafwendbaar — één pist letterlijk de grenzen van zijn territorium af — maar komen er niet.

Na elke black-out zijn er minder acteurs over op de scène. Hier wordt iets betoogd over gemeenschappen, maar wát het is, blijft de vraag.

Het licht wijst erop dat dit jonge gezelschap: (a) allerm minst uit hemelbestormers bestaat, want daarvoor is dit voorstellinkje te veel afgewogen op een apothekersweegschaal, (b) een lovenswaardige poging doet om beeldend theater te maken zonder in de *barokkerieën* van Abattoir Fermé te verzeilen, (c) nog veel vooruitgang kan boeken in het subgenre van de 'vierdewandperformance'. Schrappen wat niet past, al naar gelang uw humeur.

A.k.a. Johnny speelt 'Het licht'.
Gezien 26/11, Gent. Nog op
28 en 29/11 (20.30 uur) in
de Minnemeers, Gent.
Info 09-225.01.01.

ONLINE
www.detijd.be